

Jiří Žára - Děkanský projekt (plná verze)



Obsah:

1. [Současný stav FEL](#)
2. [Koncepce řízení FEL](#)
 - a. [Studenti](#) (studijní programy)
 - b. [Učitelé](#) (kvalifikace, mzdy)
 - c. [Katedry](#) (finance, prostory)
 - d. [Další záležitosti](#)
3. [Osobní údaje kandidáta](#) (pro a proti zvolení)

1. Současný stav FEL

V této části se zaměřím na negativa, která vnímám na FEL a která chci odstranit či alespoň změnit. Záměrně tedy nebudu chválit pozitiva, mezi která řadím orientaci na kvalitní výzkum na světové úrovni či postupnou modernizaci poslucháren a dalších prostor.

Fakulta elektrotechnická, stejně jako celé ČVUT, nereaguje dostatečně rychle na dynamický vývoj nových technologií a měnící se zájem o odborný profil absolventů. Nedaří se jí pružně reagovat na změny společenské poptávky, neumí se vypořádat s poklesem zájmu o některé obory. Fakulta působí konzervativním dojmem, což lze na jednu stranu vnímat jako pozitivní, stabilizující faktor, na druhé straně to přináší zásadní komplikace těm, kteří na měnící se okolní prostředí chtějí být a jsou připraveni. Konzervativní prostředí fakulty brzdí její rozvoj. Schopným lidem se nedostává prostředků (zejména prostorových, ale mnohdy i mzdových), protože tyto prostředky již byly v minulosti alokovány a zakonzervovány a nyní je obtížné tento stav změnit.

Výmluvným příkladem je **dlouhodobá neschopnost fakulty** zaujmout jasné stanovisko k výuce v oblasti informatiky. Přestože všichni souhlasí s tím, že současný svět mění svůj charakter do podoby informatické společnosti, v níž dostupnost, efektivní zpracování a následné využívání informací (tj. většinou digitálních dat) sehrávají klíčovou úlohu, v rámci fakulty není zřejmé, jak a zda tento trend využít na půdě FEL. Hlavní otázkou je, zda informatiku pojmout jako silnou oblast stojící na **stejně úrovni** jako elektrotechnika či zda ji chápat jako **přílepek/doplňek** k tomu hlavnímu, co si nese FEL ve svém názvu. První přístup znamená perspektivu pro rozvoj FEL ve smyslu zájmu studentů, prestiže a výzkumu, druhý přístup charakterizuje dosavadní převládající strategii současné fakulty.

Obtížnost a současně naléhavost situace dokresluje následující čísla. V předchozích letech vzdělávala katedra počítačů (jako jedna z kateder věnujících se informatice) přibližně 20% studentů na FEL (ve smyslu studentů oboru). Tento poměr odpovídal pojetí informatiky jako doplňku k elektrotechnice. Ve školním roce 2006/2007 však projevilo zájem o obory zajišťované touto katedrou již více než 50% (!) studentů v 1. ročníku bakalářského studia (viz web FEL - www.fel.cvut.cz/aktuality/rozdeleni.html). Připočteme-li ještě studenty oborů zajišťovaných dalšími katedrami z oblasti informatiky (kybernetika, řídicí technika), je zřejmé, že zájem studentů, firem a dalších subjektů se přesouvá směrem k informatice. To zásadně ovlivní fakultu jako celek. **Pokud fakulta "otevře náruč" informatice, bude z toho mít prospěch. V opačném případě čeká fakultu útlum zájmu studentů.**

- Ví FEL, kterým směrem se vydat?
- Je FEL ochotna a připravena aktualizovat svoji strukturu a provést (pro někoho doajista bolestivé) změny ve smyslu přerozdělení prostorů či dokonce změny struktury a počtu pracovních míst?
- Chápe FEL, že svět v roce 2007 žádá od absolventů (a tedy i pedagogů!) FEL i jiné odborné znalosti, než které žádal před dvaceti lety?

Zatím se zdá, že odpověď na tyto otázky zní: NE.

V rámci své kandidatury chci ukázat, že správná cesta pro FEL je založena na maximálním využití informatiky a že tento krok vyžaduje podstatné změny ve struktuře fakulty. Jsem si vědom, že tyto změny mohou způsobit (dočasné) otřesy, ale považuji je za nutné - pouhým záplatováním děr nikdo nový kabát neušije.

2. Koncepce řízení FEL

V rámci FEL považují za nutné přijmout a poté dodržovat několik základních pravidel:

1. Hlavním cílem fakulty je poskytovat *vysokoškolské vzdělání na špičkové úrovni*. Kvalitní výuka je tedy argumentem s největší vahou při rozhodování sporných situací.
2. K zajištění kvalitní výuky je potřeba průběžného *zvyšování kvalifikace a znalostí pedagogů*. Výzkumná/vědecká práce, která se uplatňuje současně ve výuce, je přirozeným (byť ne jediným) zdrojem nových znalostí a ideálním prostředkem osobnostního růstu. Vědecká práce pedagogů na světové úrovni je současně motivací pro studenty, zejména v magisterském a pochopitelně doktorském studiu.
3. Schopní lidé, jejichž práce přináší fakultě prospěch, musejí být *fakultou podporováni*. Pozor - to současně znamená, že neschopných se fakulta musí zbavit! (Pozn.: Tento důsledek je sice zcela logický, ale málokdo ho rád vyslovuje nahlas.)
4. Způsoby rozdělování a přidělování zdrojů (finance, prostory) musejí být průhledné a nastavené tak, aby působily jako *katalyzátor rozvoje* fakulty ve smyslu předchozích tří pravidel, nikoliv jako brzdicí mechanismus.

2a. Studenti

Studijní programy by měly být vizitkou fakulty. Jejich tvorba musí vycházet z potřeb budoucích zaměstnavatelů absolventů, nikoliv z potřeb učitelů a kateder ve smyslu "ještě umím tohle a tohle, tak to vnutím do studijního plánu". Kvalita současných studijních programů je do značné míry obrazem nejasné koncepce směřování FEL z minulých let. Studijní programy obsahují mnoho povinných a málo volitelných předmětů, nejsou připraveny na individualitu nadaných studentů, neumožňují flexibilní sestavování skladby předmětů podle potřeb konkrétních průmyslových subjektů, apod.

Studijní programy

Pro bakalářské i magisterské studium navrhuji *zavedení tří programů* s následujícím obsahem (konkrétní názvy a zkratky nyní nepovažuji za důležité):

1. Klasická elektrotechnika (**E**)
2. Komunikační a řídicí technologie (**K**)
3. Informační technologie (**I**)

Toto členění poskytne studentům i pedagogům lepší orientaci, než doposud diskutované, ale současně i nejasné kombinace elektrotechniky a informatiky (E+i) a (I+e), kde velké, resp. malé písmeno znamená hlavní, resp. menší důraz na danou oblast. Čitelnější členění studijních programů může prospět katedrám v jejich dalším profilování, rozdělování či naopak slučování. Navrhované programy považuji za životaschopné a perspektivní (srovnej např. s novým pojmenováním úspěšných fakult VUT v Brně - Fakulta elektrotechniky a komunikačních technologií, Fakulta informačních technologií).

Že je jasné odlišení obsahu studijních programů realizovatelné a nevyžaduje přitom rozdělení fakulty, dokládá situace na MFF UK, kde bez principiálních problémů koexistují tři programy - matematika, fyzika, informatika. V rámci jediné fakulty tedy existují tři, relativně samostatné, jasně profilované proudy. K takovému modelu chci směřovat fakultu FEL. Jinak řečeno - tématicky si vzít příklad z VUT, organizačně z UK. Není potřeba hledat jinou, třetí cestu...

Mezi další plánované změny/úpravy ve studiu patří:

- Snížení počtu povinných předmětů v programech s cílem podpořit individuální plány studentů (v dobrém slova smyslu). Též neblokovaní přestupů mezi programy.
- Kvalitní výuka angličtiny jako jediného vyučovaného cizího jazyka na FEL. Krédem je "jeden cizí jazyk, ale zato pořádně".

Masové versus výběrové studium

Otázku, zda se soustředit pouze na nejlepší studenty či zda vzdělávat každého, kdo "zaklepe na dveře školy", navrhuji řešit přirozenou cestou s pomocí existujícího dělení studia na bakalářské, magisterské a doktorské. Konkrétně:

1. Bakalářské studium (B) jako **masové**.

Velký počet studentů vyučovaných efektivními způsoby přináší finanční prostředky pro další, náročnější fáze studia.

Bakalářské studium v sobě obsahuje nepříjemné dilema, totiž zda poskytovat odlišné vzdělání těm, kteří s titulem bakalář odejdou do praxe, a těm, kteří jsou vhodnými adepty na pokračování v magisterském studiu. Prvním je třeba nabídnout prakticky orientované předměty, druhí potřebují pořádný teoretický základ. Vzhledem k tomu, že mnoho studentů při přijímání do prvního ročníku nemá ujasněné představy, co vlastně chtějí studovat a zda na to mají schopnosti, doporučuji společný program pro oba typy bakalářů s *možností profilace* během studia. Student bakalářského studia typicky:

- o během 1. ročníku zjistí, co ho baví, a zvolí si studijní obor v rámci programu
- o během 2. ročníku usoudí, zda chce skončit jako bakalář či zda chce pokračovat v dalším studiu. Podle toho si sám (resp. podle doporučení z příslušných magisterských oborů) naordinuje skladbu předmětů ve 4. až 6. semestru a vytvoří si vlastní profil *praktického* či *teoretického* bakaláře.

2. Magisterské studium (M) jako **výběrové**.

Kvalitní inženýři z ČVUT jsou tím, co vytváří v povědomí veřejnosti "dobrou značku firmy ČVUT". Je proto nutné provádět výběr z většího počtu zájemců, klást důraz na předchozí studijní výsledky z teoretických předmětů bakalářského studia. Současně je třeba studentům nabídnout vizi dobrého uplatnění po absolvování studia. Klíčem je *spolupráce s průmyslem* při zadávání a řešení úloh během studia, tedy semestrálních projektů a diplomových prací.

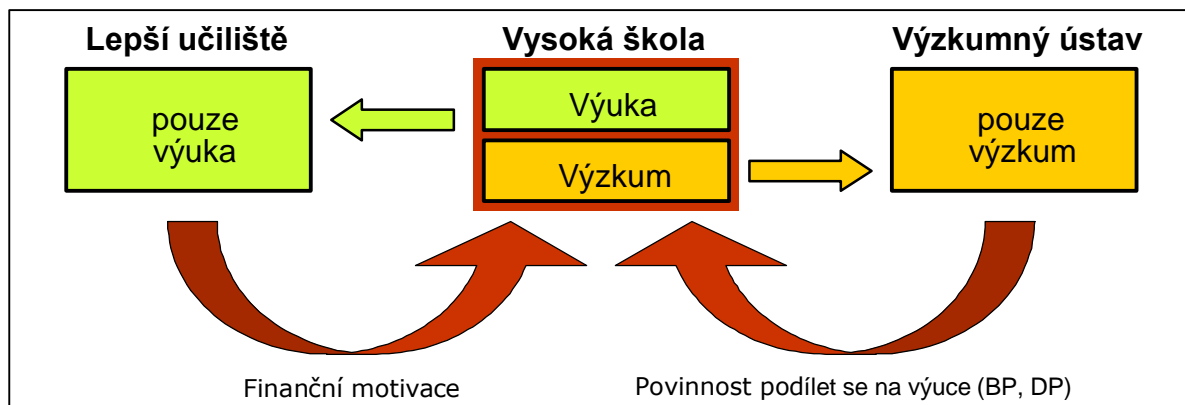
3. Doktorské studium (D) jako **elitní**.

Fakulta má šanci být vnímána jako součást výzkumné univerzity a získat tak tolik potřebnou prestiž a konkurenční výhodu proti obdobně zaměřeným, avšak ne-výzkumným univerzitám v Česku, resp. ve světě. Díky vysokým nárokům kladeným na doktorandy (které ovšem musejí být doprovázeny zajištěním financí a prostoru pro práci) se může fakulta zviditelňovat na mezinárodním vědeckém poli, což jí výrazně prospěje v mnoha ohledech.

Za vhodný považuji poměr počtu studentů 30:15:2 (B:M:D), tedy přibližně dvojnásobek bakalářů oproti magistřům.

2b. Učitelé

Fakulta se musí soustředit na to, aby měla výborné učitele. Za optimálního vysokoškolského pedagoga je obecně označován ten, kdo jednu polovinu svého úsilí věnuje výuce a druhou polovinu takové práci (obvykle vědecké), jejímiž výsledky posléze výuku obohacuje. Tomu odpovídá prostřední část následujícího schématu na obrázku 1.



Obr. 1: Vztah mezi výukou a výzkumem na vysoké škole

Příliš velký důraz na jednu z obou stránek pedagogovy osobnosti vede k odklonu od hlavního, a tedy kýženého směřování vysoké školy. To platí především pro pedagogy zajišťující výuku v profilových (oborových) předmětech, jejichž náplň je třeba průběžně měnit a vylepšovat. Pro učitele, kteří zajišťují základní předměty (matematika, fyzika, jazyky, programování, aj.), není apel na vědeckou práci tak silný, nicméně vědecké výsledky jsou vítány i zde.

Úkolem fakulty je *vytvářet prostředí* podporující takové pedagogy, kteří zkvalitňují obě základní stránky svých aktivit - výuku a výzkum. Fakulta proto musí mít citlivé, ale přitom dostatečně silné mechanismy na regulaci odchylek v obou nežádoucích směrech, tedy jak ve směru k výuce bez modernizace, tak k výzkumu či jiným aktivitám bez vztahu k výuce. Tyto zpětné vazby jsou na obr. 1 naznačeny velkými zaoblenými šipkami.

Od učiliště k vysoké škole

Účinným a ověřeným nástrojem je *finanční motivace*. Pokud nastupující asistent dostává pouze tabulkový plat 14 tis. Kč, těžko po něm lze žádat nadšení pro náročnou vědeckou práci poté, kdy odučí předepsaný počet cvičení. Pokud však bude zapojen do výzkumných či průmyslových projektů (zejména mezinárodních), jeho finanční situace se zlepší a navíc dojde k žádoucí rovnováze aktivit "výuka + výzkum".

Příklad:

Za předpokladu, že základní (tedy minimální nárokový) tabulkový plat je plně pokryt dotacemi MŠMT za výuku studentů (pokud tomu tak není, je něco špatně), je zřejmě oněch 14 tis. Kč určeno právě a pouze na oněch 50% úvazku věnovaných výuce. Pro financování zbylých 50% úvazku je na místě využít finanční zdroje z výzkumných a průmyslových projektů. V případě projektů EU se plný plat mladého vědce pohybuje 1.500 EUR, tedy přes 40 tis. Kč. Výsledný plat uvažovaného mladého asistenta je pak 34 tis. Kč, jak vyplývá z tabulky 1. Taková výše mzdy je spolu s akademickou prestiží argumentem pro získávání mladých a schopných lidí na fakultu.

Úvazek	Činnost	Mzda
50%	Výuka v plném rozsahu příslušném pro asistenta (např. 6 cvičení týdně)	14 tis. Kč
50%	Poloviční úvazek na projektu, jehož výsledky obohacují výuku	20 tis. Kč

Tabulka 1: Zdroje financování asistenta realizujícího "výuku + výzkum"

Pozn.: V rámci ČVUT lze snadno nastavit strukturu mzdy po formálním snížení výukového úvazku na poloviční (tj. bude-li uvažovaný asistent i nadále zajišťovat *plný rozsah* své výuky). Tehdy bude jeho 50% výukový úvazek složen z polovičního tabulkového platu (7 tis. Kč) a z osobního ohodnocení ve výši až do 150% (zde konkrétně jen 7 tis. Kč).

Aby výše uvedený příklad nebyl výjimkou, ale stal se běžným nástrojem pro motivaci k vědecké a výzkumné práci, musí fakulta jednoznačně podporovat takové zaměstnance (obvykle své docenty a profesory), kteří získávají a úspěšně řeší velké průmyslové projekty a výzkumné granty, z nichž lze financovat další odborně pracující pedagogy fakulty.

Od výzkumného ústavu k vysoké škole

Lidé, kteří se na vysoké škole věnují pouze výzkumu (tj. nejsou přednášejícími ani cvičícími), jsou většinou na pozicích řešitelů výzkumných projektů. Jejich finanční situace bývá poměrně dobrá a proto je k aktivitám směřujícím k zapojení do výuky nelze motivovat mzdovými prostředky. Regulace počtu vědců nezapojených do výuky je navíc citlivou otázkou, protože se dotýká následujících bodů:

- kvalitní vědecké výsledky zvyšují prestiž školy, i když nejsou okamžitě využívány ve výuce,
- pravidla některých projektů/grantů přímo zakazují jinou, než výzkumnou aktivitu řešitelů v rámci školy,
- přínosem projektů bývá vznik laboratoří a dalších speciálních pracovišť, jejichž existence umožňuje získat další, následné projekty (ať již spojené či nespojené s výukou),
- z projektů, řešených těmito vědci, může mít škola finanční prospěch (typicky příspěvek na režii fakulty, v lepším případě i možný zisk).

Problémem FEL je nedostatek prostoru. Pokud by fakulta disponovala neomezenými prostorovými možnostmi, není třeba na výzkumníky vyvíjet žádný tlak - nejsou nikomu na obtíž, jsou pouze ku prospěchu. Protože FEL neomezené prostory nemá, musí:

- primárně zajistit prostor pro výuku - učebny, laboratoře, pracovny (viz první pravidlo v kap. 2),
- zapojovat výzkumníky do výuky (viz druhé pravidlo v kapitole 2),
- teprve ve zbylém prostoru poskytovat podporu ostatním aktivitám.

Otázka tedy souvisí s přidělováním prostoru, což je na FEL další, dlouhodobě *bolestivý a špatně řešený problém*. Návrh jeho řešení uvádím v části [2c](#) tohoto dokumentu. Z hlediska zpětné vazby, vytvářející tlak na zapojování výzkumníků do výuky, navrhuji zavést dvě kategorie, do nichž se každý výzkumník může sám zařadit:

1. Výzkumný prostor (pracovna, laboratoř) zpoplatněný a přidělovaný stejně jako prostor pro výuku
2. Výzkumný prostor zpoplatněný výrazně výše a bez implicitního nároku na přidělení/získání

Do první kategorie se mohou zařadit výzkumníci, kteří v určitém období dovedou stanovený počet semestrálních, bakalářských, magisterských a disertačních prací studentů FEL k úspěšnému završení (obhajobě). Tím se tito výzkumníci zapojí do výuky, byť ne přímo jako přednášející/cvičící. Počet a poměr studentských prací, např. 4(B) + 2(M) + 1(D) za rok, nechť je předmětem širší diskuse.

Poznámka:

Jsou-li výzkumné aktivity nějakého pracoviště tak úspěšné, že v projektech převládají výzkumníci nezapojení do výuky, je přirozeným pokračováním založení spin-off společnosti, které dále rozvíjejí úspěšně započatý výzkum. Takto vzniklé firmy si jsou vědomy potenciálu vysoké školy a jejích studentů a udržují proto oboustranně prospěšné, odborné i ekonomické vztahy s původním akademickým pracovištěm.

Závěr

Slovně lze tedy vztahy na obrázku 1 zjednodušeně popsat jako:

- Kdo pouze učí, má problémy s platem.
- Kdo pouze bádá, má problémy s prostorem.
- Kdo dělá obojí, má zajištěny platové i prostorové podmínky pro práci.

Hodnocení a kontrola

Hodnocení *pedagogické práce* je na FEL realizováno zejména formou studentské ankety. Její využívání jednoznačně podporují - zpětná vazba od studentů je ostatně zavedena na většině univerzit, které chtějí pracovat na zkvalitnění své výuky. Méně obvyklé je pak promítání výsledků ankety do financování kateder - zde si dovedu představit, že postupně dojdeme ke stavu, kdy samotné výsledky ankety ovlivní personální politiku vedoucích kateder i bez nutnosti finančního tlaku.

Objektivní hodnocení *výzkumné práce* je komplexní problém, o kterém svědčí průběžné změny kritérií a koeficientů v komponentě VVVS stejně jako ne vždy úspěšná snaha definovat pojem prestižní publikace (či konference). Přikláním se k názoru, že vědecká práce nemusí být ze strany FEL zhodnocována výrazně finančně, tedy že stávající podpora výzkumu je dostačující. Výsledky vědecké práce lze totiž chápat nikoliv jen jako cíl, ale i jako prostředek - u doktoranda prostředek k dosažení titulu PhD, u pedagogů prostředek k získání mezinárodní prestiže, výzkumných projektů a obecně odborného růstu. Pedagogy není třeba odměňovat za vědeckou práci, ale přesvědčit je o tom, že je pro ně výhodná. Tedy nikoliv vést za ruku, ale ukázat cestu.

Poznámka:

Kontrolu vědeckých výsledků je třeba primárně provádět nikoliv pro rozdělování/přidělování peněz z fakulty, ale především pro udržení dobrého jména ve vědeckém světě. Jména zaměstnanců fakulty se nesmějí objevovat ve spojitosti s pofidérními pseudo-vědeckými akcemi, kde je za vědce prohlášen každý, kdo si to zaplatí (patrně nejotřesnějším příkladem je World Multi-Conference on Systemics, Cybernetics and Informatics pořádaná každoročně na Floridě, USA).

Schéma zobrazené na obr. 1 lze dále podpořit zavedením měřítka *kombinace aktivit pedagoga*. Vzorec

$$0.5 \times (\text{percentil pedagogické kvality}) + 0.5 \times (\text{percentil vědeckých výsledků})$$

jednoduše vyjadřuje vyváženost kombinace výuky a výzkumu v práci učitele. (Pozn.: *Percentil* udává, kolik procent hodnocených má horší výsledky, než daná osoba. Nejlepší výkon má percentil 100, nejhorší 0. Více viz www.scio.cz/tvorba_testu/hodnoceni_kvality/percentily.asp)

2c. Katedry

Do této části spadají dvě základní otázky vztahu mezi fakultou a katedrami: přidělování *peněz* a *prostor*. Současný způsob je nevyhovující, neboť má konzervativní charakter a nepodporuje změny.

Přidělování financí

K rozdělování mzdových prostředků pro výuku a výzkum byla na FEL zavedena metodika nazvaná KOMETA. Tato metodika pomocí řady koeficientů a vzorců poměrně výstižně popisuje různé styly a náročnosti výuky. Jejím hlavním nedostatkem je však *absence motivačních prvků* pro zvyšování efektivity výuky a úsporu zdrojů.

Příklad 1:

Pokud některá z kateder sníží náročnost výuky např. převedením laboratorní práce (s potřebou dozoru dvou cvičících) na počítačovou simulaci (s přítomností pouze jednoho cvičícího), je za to "potrestána" snížením mzdových prostředků. Ušetřené finance jsou pak rozprostřeny (formou zvýšení hodnoty tzv. započitatelné hodiny) mezi všechny katedry fakulty, tj. i mezi ta pracoviště, která nikterak úsporu neovlivnila.

Příklad 2:

V sekci rozdělování neinvestičních prostředků přiřazuje metodika větší váhu předmětům ve vyšších ročnících. Neshledávám žádný důvod, proč má výuka v 1. ročníku menší hodnotu (váhu) než výuka ve 3. ročníku.

Metodiku pro rozdělování financí je třeba změnit tak, aby podporovala *efektivní způsoby výuky*. Pro katedry musí být žádoucí učit předměty s více studijními skupinami, nikoliv malé předměty pro 15 studentů. Je přitom zřejmé, že výuku nelze posuzovat paušálně. Rozdíly mezi cvičením u tabule a v laboratoři, stejně jako rozdíly mezi přednáškou pro 300 bakalářů a specializovanou přednáškou pro skupinu 20 magistrů je třeba zohlednit. Doporučuji však zavést výrazně jednodušší systém založený zejména na *počtu studentů* daného předmětu. Katedry se musejí "prát" (v dobrém slova smyslu) o studenty, aby výuka byla efektivní. Za standardní počet studentů v předmětu bakalářského studia lze např. stanovit 200 studentů, v magisterském programu pak 40 studentů. Katedry, které otevrou předměty pro méně studentů, budou ve ztrátě, kterou musejí korigovat výukou jiných předmětů pro vyšší počet studentů.

Vzhledem k velké rozmanitosti forem výuky (tabulová, laboratorní, počítačová, jazyky, apod.) bude vždy financování obsahovat prvek *solidarity* - velké bakalářské předměty přinášejí finanční prostředky na výuku menších, magisterských předmětů. Tato solidarita je nyní příliš široká - zahrnuje předměty vyučované všemi katedrami z celé fakulty. V rámci zprůhlednění skutečné efektivity výuky na FEL navrhuji jemnější členění solidarity, konkrétně uvnitř jednoho studijního programu (E, K, I). Peníze za studenty budou přicházet přímo do daného programu. Pro každý program plánuji vytvoření **Rady programu** (namísto současné *Pedagogické komise*), s významnou pravomocí v oblasti množství otevíraných předmětů, posuzování kvality výuky a její náročnosti. Rada programu tak bude moci mimo jiné ovlivňovat cenu výuky a tím i mzdové prostředky kateder zajišťujících výuku v daném programu. Tímto způsobem vznikne na půdě fakulty (mírné a zdravé) konkurenční prostředí mezi programy.

Přidělování prostoru

Pokud má fakulta pružně reagovat na změny ve struktuře, zájmu a počtu studentů, musí dokázat dynamicky přidělovat prostor těm, kteří se na výuce podílejí. Přírozeným regulátorem jsou zde (opět) peníze. Jeden z návrhů *Komise pro vývoj metodiky pro rozdělování ploch FEL* je založen na přidělování ploch za úhradu (<https://www.feld.cvut.cz/glance/zapisy/plochy/Plochyzauhradu.pdf>). Tento princip považuji za přímočarý a vhodný, budu jej prosazovat.

Mezi plochy za úhradu je třeba zahrnout většinu prostor, využívaných danou katedrou. Pokud se katedře nedostává peněz, nespolehá na pomoc ze strany fakulty, ale sama hledá řešení - rekvalifikací učitelů (s cílem nabídnout nové, perspektivní předměty) nebo spojením s jinou, úspěšnější katedrou (což vede k úspoře administrativních sil a tedy i kanceláří, konzultačních místností apod.). Mezi plochy za úhradu lze zařadit i laboratoře, neboť jsou schopny si na sebe vydělat - jejich existence je předpokladem pro získávání průmyslových a výzkumných projektů, tedy dalších zdrojů financí. Pokud je laboratoř prokazatelně a v dohodnutém rozsahu využívána ve výuce, je zpoplatněna výrazně nižší sazbou než laboratoř sloužící práci, která je jen minimálně či dokonce nikterak svázána s výukou.

2d. Další záležitosti

Pokud bych vykonával funkci děkana, do vedení pozvu předchozího děkana FEL, prof. Škvora. Jeho zkušenosti s vnitřním chodem fakulty považuji za velmi cenné.

Pro každý z navržených tří studijních programů zřídím kromě Rady programu též funkci studijního proděkana. Za vhodné kandidáty považuji prof. Škvora (program E), doc. Šimáka, prof. Klímu, prof. Šebka (program K), doc. Müllera, prof. Hlaváče, doc. Kubátovou (program I). Současné dělení

proděkanů zvlášť na bakalářské a magisterské studium lze opustit - vazba na studijní program je vhodnější z hlediska kontinuity studia.

Mezi další aktivity, které chci uskutečnit, patří zahájení jednání s rektorem ČVUT na téma dlouhodobější koncepce zajištění prostor pro fakulty.

3. Osobní údaje

Narodil jsem se 8. 6. 1958 v Praze. Jsem ženatý a mám tři děti (věk 24, 20 a 11). Svůj profesionální život jsem spojil s FEL ČVUT, kde po absolvování v roce 1982 pracuji na Katedře počítačů. Na FEL jsem postupně získal všechny své tituly - CSc. (1986), docent (1997), profesor (2007). Věnuji se výuce a výzkumu v oblasti počítačové grafiky a virtuální reality (výuka předmětů ve všech formách studia, 3 knihy v ČR, 50 zahraničních recenzovaných článků, výuka v Německu, Francii a Mexiku, výuka na MFF UK a FI MUNI, členství v programových komisích prestižních konferencí, spolupráce se Škoda-Auto a firmami z oblasti IT, aj.).

Na FEL nejsem ani nejlepším vědcem (s průměrným počtem 139 vědecko-výzkumných bodů jsem na 24. místě z 578 učitelů a výzkumníků) ani nejlepším pedagogem (s hodnocením 1.314 jsem na 149. místě ze 438 učitelů se statisticky významným hodnocením ve studentské anketě za ZS 2006/2007). Snažím se obě tyto složky aktivit vysokoškolského učitele udržovat ve vyrovnaném stavu, v souladu s představou dle obr. 1.

Mezi své dosavadní úspěchy v oblasti vedení a řízení řadím především:

- Jsem vedoucím výzkumné skupiny Počítačová grafika na Katedře počítačů (od roku 2002). Skupina má 15 zaměstnanců a 8 doktorandů.
- Jsem garantem oboru Web a Multimédia bakalářského programu STM, který jsem připravil v roce 2005.
- Jsem garantem zaměření Počítačová grafika magisterského programu E+I.
- Jsem řešitelem mezinárodních i národních výzkumných projektů/grantů (6. FP IST EU, Centrum počítačové grafiky MŠMT ČR).

Hovořím česky a anglicky.

Býval jsem členem Mensy ČR.

Nebyl jsem členem žádné politické strany, zejména ne komunistické.

Argumenty pro zvolení

- Zaměřuji se na koncepční rozhodování a dlouhodobou vizi prospěšnou fakultě jako celku a potažmo i celému ČVUT. Viz též dokument "Chybějící koncepce FEL" z roku 2006 (www.cgg.cvut.cz/~zara/koncepce) a aktivní účast na formování vizí potenciální nové fakulty (cs.felk.cvut.cz/webis/sdeleni.html) z roku 2007.
- Umím lidem naslouchat a poté je přesvědčovat racionálními argumenty. Namísto souboje preferuji domluvu.
- Jsem laskavý, ale nemám problém nahlas říkat i nepříjemná sdělení.
- Vše, co jsem dosud na FEL vedl a řídil, se zdárně a úspěšně rozvíjelo a rozvíjí.

Argumenty proti zvolení

- Dosud jsem neřídil tak velký celek, jakým je fakulta.
- Postrádám znalosti o detailech fungování fakulty a proto mi bude trvat delší dobu, než se budu plně orientovat v praktických věcech vnitřního chodu FEL.
- Jsem ochoten se ujmout funkce děkana až od 15. září 2007. Do té doby se budu soustředit na organizaci konference Eurographics 2007 (www.cgg.cvut.cz/eg07), jejímž jsem předsedou. (Tento fakt si ovšem lze vyložit i pozitivně, ve smyslu: "věcem, do kterých se pustím, věnuji plnou zodpovědnost".)
- Netoužím po funkcích, kariéře a slávě. Svoji kandidaturu chápu jako nutné zlo, neboť už dále nemohu zůstat netečný vůči současnému stavu FEL. Funkci děkana budu vykonávat zodpovědně, ale současně z ní budu velmi nešťastný a budu se těšit, až se po splnění svých vizí budu moci vrátit ke své původní práci.
- Nerad nosím oblek a kravatu.

Praha, 14.5.2007

Prof. Ing. Jiří Žára, CSc.